

HORIZONS

4370
CEDOC
FONS
VILADO

PUBLICACIÓ ADHERIDA AL FRONT NACIONAL DE CATALUNYA

Núm. 1

Setembre del 1945

Any I

SALUTACIÓ

HORIZONS, al llançar-se a la pública palestra per la democràcia (llibertat dels homes i llibertat dels pobles), saluda efusivament a tota la premsa antifranquista en un esperit de col·laboració efectiva.

I la nostra salutació va especialment dirigida a tots els periòdics i els companys, que coratjosament els menaren a la lluita, en un ordre afectiu de prelació cronològica. Fem esment, per tant, de la inicial HORA DE CATALUNYA, que fa quatre anys, avivava el callu sota les cendres i desapareixia després fulminada per la repressió policíaca, dels Butlletins del FRONT NACIONAL i dels òrgans de difusió reduïda de les joventuts universitàries, de TORXA i del DIARI DE CATALUNYA, de COMBAT, de C. N. T., de TREBALL, de SOLIDARIDAD OBRERA, de BANDERA, de ALIANZA, de L'HUMANITAT, de PER LA PATRIA, i de tants que de mà en mà, clandestinament i amb risc evident de tots, han resseguit totes les contrades de la nostra terra i han alentat la resistència de tot el poble conscient contra les atrocitats dels incondicionals de Franco.

Abans de demanar, al·lector, que vulgui fer així mateix amb la nostra fulla, no podem menys d'encoratjar-lo a fer-ho semblantment amb les anteriors i amb totes les

que segueixin, que cada ratlla escrita i difosa en la ment dels paisans, és una pedra en l'edifici de la nostra reconstitució democràtica.

Només un esperit ampli de superació d'antagonismes ocasionals pot precipitar-nos la caiguda del règim oprobios. Només una disposició general vers el reconeixement i la disciplina efectiva a les ordres dels organismes directius i del Govern de Catalunya, suau format, pot accelerar el retorn a les fórmules prèvies de convivència civil.

Nosaltres advoquem, doncs, per un esperit de disciplina i subordinació, de col·laboració decidida i presta, a les consignes dels qui tenen els ressorts dels mecanismes que, dins i fora del país, han de moure les palanques que provoquin l'ensulziada del castell de la tirania, l'arbitrarietat i la incompetència, on es parapeta, acorralat i afellonit, el règim de Franco.

El nostre suport, la nostra incondicional supeditació, a les consignes del Govern de Catalunya, fidel a la trajectòria ascendent de recobrament dels auspicis dels homes, de l'esperit de dignitat, de responsabilitat i de responsabilitat, NYER.

L' ELOQUENT SILENCI DE LA LÍRICA CATALANA

A Josep Carner
Conseller de la Generalitat
de Catalunya

Quan les tropes de Franco ocuparen Catalunya, trobaren un poble que havia patit tant les horrors de la guerra i els desafurs dels grups nocius, que la predisposició messiànica dels nostres connacionals li aplanava tots els camins com a autèntic lliberador.

La gent més sana, de més elevació de esperit i més tremp, no confongueren mai els principis. Però els febles i els esveradissos, no es sostregueren a aquelles reaccions primàries. La taca blava de les camises de Falange, s'estengué per tot el país i assolí sectors i contaminà gents, en una proporció desconsoladora!

I es produí, aleshores, la crisi i l'escàndol, dins i fora del país. No hi havia tal patriotisme, ni hi havia tal virtuosisme catalanista. No hi hauria ni possibilitat de retrobament. Així pensava l'home que polzava el carrer i es deixava impressionar de la eufòria ocasional. Així, els patriotes, que no fremien en l'exili, que no enmalaltien en els camps de concentració, que no patien presó o feien torn davant el piquet d'execució, ploraven llàgrimes de silenci.

Els intel·lectuals de Catalunya barrejaven la roba en la blavor de l'ambient. Els periodistes, els investigadors, els estudiosos no sabien sotstraure's a l'idea de col·laboració. I en silenci, en l'intimitat de les parets mal prou segures de la llar, en la conversa furtiva, els patriotes, que ja aixecaven bandera de resistència i recobriment, feien compte i recompte.

Totes les dades eren desoladores. Totes menys unes, les més eficients, les més atalagadores.

Els qui, a cap preu, ni per cap concepte, col·laboraven, eren els poetes. Aquesta corda lírica catalana que s'ha fet sentir, tan

potent i subtil, a través de tota la Renaixença, per tots els àmbits del món! Aquest clam de l'ànima de Catalunya ressonava més fort i punyent que mai... damunt els tornaveus del silenci!

Els poetes catalans no traïren la seva llengua, no cediren a les equivoques temptacions, no foren mesells. En el silenci violent i coratjós dels nostres lírics, el món ha sentit més fort que mai el crit d'un poble que no es resigna a l'ultratge i lluita i lluitarà per a satisfer els nobles ideals que li cremen la sang i li esgarrapen les fibres més íntimes de l'ànima.

I, avui, que, colpit de totes les atrocitats del règim de Franco, el poble ingressa i amplia els sectors de la resistència, el cant del silenci de les lires aviva el patriotisme i il·lumina el camí del retrobament de tots els catalans.

I, nosaltres, patriotes que vetllem el foc sagrat i l'atiem amb ànsia d'incendi reparador, retem, en vós, homenatge a la poesia catalana.

LECTOR:

COMPLEIX AMB EL TEU DEURE INEL·LUDIBLE DE PATRIOTA, DE CIUTADÁ, DE COMPANYY.

NO PASSIS NI UN SOL DIA MÉS SENSE CONTRIBUIR A ALVIAR LES PRIVACIONS DELS EMPRESONATS I PERSEGUITS.

APORTA EL TEU ÓBOL A LA ORGANITZACIÓ D'AJUT QUE MÉS T'ABELLEIXI, A LA FAMÍLIA DEL DETINGUT, SINÓ A ELL DIRECTAMENT.

FES-HO EN LA FORMA I MIDA QUE VULGUIS, PERÓ NO T'EN DESENTENGUIS.

DIÀLEGS CAÇATS AL VOL

—Heu llegit la darrera fulla clandestina que vaig donar-vos?

—Sí home, ja ho crec!

—I doncs, què us en sembla?

—...Què voleu que us digui? Si tenim en compte que nosaltres, els partidaris acèrrims de l'Esquerra Republicana de Catalunya, ara ens posem de debò a la feina de la contra-revolta, no podem admetre que ens vinguin a discutir els del Front Nacional ni dels de la C. N. T. ni de tots els altres, novells, sense experiència ni capacitat, doncs, on és?, pregunto jo, on és el partit que ha presentat com nosaltres, millors projectes de carreteres i racionaments de pa i sucre?...

—Home, és que en els temps que passem!

—Res, home; res, hem de pensar en la organització del dia V, que és el de la victòria...

—Però no compreneu si solament feu «menú» de postres, no ens atiparem mai?

Aquest diàleg el trobeu a cada tres passes en els nostres ambients; i creieu, és llastimós...

Avui no han d'existir antagonismes... Tots seguim un mateix fi: el dia V. Tan solament hem de fer lluita efectiva en el «lapses» d'avui, fins a tal data.

Treballem, treballem i treballem!!! No perdem el temps en discussions. Si tots som cervells, ens mancaran braços i mans; procurem formar-nos en conglomerat: de cervell, per organització (donant la dreta als elements d'intel·ligència reconeguda), de braços i mans per a empènyer la roca i fer-la caure en el cap del govern Franco... I després, per la part que ens toca, ja estudiarem les carreteres, el sucre i el que calgui... Si no és així el dia V ens el retardarem nosaltres mateixos.

EL REFORÇ DE «DON LACANDRU»

Refilment això marxa i Franco ha encertat la via de la seva consolidació. Qui el vé a apuntalar és, decrepít i vil, aquell furios revolucionari i vindicador dels explotats, menyspreat per tota la gent honrada, Don Alexandre Lerroux.

Esperem veure el Caudillo mudant les bonsignes ocasionals i abracadabrants de «unidad de destino», «Imperio», «hogar sin lumbre», «Guardia en los luceros» i demés histerismes, per «arrancad el velo a las novicias y elevadlas a la excelsa categoria de madres», «barred a los capitalistas que tienen el corazón en la caja de caudales», «me siento orgulloso de saber que mis amigos, manejan tan bien la tea incendiaria», «Rebeldes, rebeldes», i demés del repertori lerrouxista.

Ja ens havia semblat que aquests innocents del Frente de Juventudes, tenien una mica de tirat amb aquells cànids «jóvenes bárbaros».

Per nosaltres, demòcrates conscients, cap nova més grata, que la de saber que la corpenta de Lerroux, no solament no seria més, llast del vaixell democràtic ibèric, sinó que, a p. oa del vaixell de Franco, acabaria de fer el pes per a precipitar-los a fons.

Bon viatge, vell sapastre, navegador de tota mena d'aigües, explotador de la Carabaña; aquesta vegada feu tard; ja no enredareu a ningú més; quan del feixisme i de la brutalitat no en queda rastre, les aigües de la nostra vida civil seran més reposades i netes.

I una cosa de vós haurem après: de menysprear-vos, i, en vós, a tota mena de farsants i d'hipòcrites. El poble voldrà des d'ara destriar el què hi ha darrera l'eloquència arrebatadora.

Demanarem menys promeses, menys paraules; més realitzacions, més fets.

I clamarem: «Via fora, lladres!»

ENTRE ELS QUI TEMEN I ELS QUI AMENACEN

Entre ambdós extrems estem situats els qui fem aquesta publicació.

Aquest nostre sortir amb lletra impresa a darrera hora, no ho cregui ningú oportunisme. No ens cal, perquè som dels qui servirem en llocs de responsabilitat i perill, lleialment, la democràcia, durant la guerra civil, i, sota l'ocupació de les hosts de Franco, hem format en els rengles de la resistència efectiva des del primer dia. No ens cal l'oportunisme tampoc, perquè no tenim afany d'arribisme polític.

Si intervenim en el tumultuós declamar de les publicacions clandestines, és per a traslluir el nostre pensament i el nostre criteri, allunyat dels tòpics de la incontenible demagògia.

Demagògia dels qui tomen i dels qui amenacen.

Nosaltres advoquem per un clima de cordialitat social, contra els qui s'entesten en parlar i atiar la noció dels «dos bàndols irreconciliables».

Nosaltres no venim a estimular els sentiments de crueltat ni a espaterrar els temerosos. Nosaltres sabem que la guerra civil, la teoria i la pràctica de la guerra civil, en el nostre país, era servida inicialment per dos bàndols que junts no representaren mai ni el deu per cent de la població. Que no assoliren en els comicis ni en la vida pública cap mena d'ascendent i que una simple formalització de l'Ordre Públic els hauria contingut.

Nosaltres propugnem per tant, com sempre, per una democràcia estricta, ampla, diàfana i resposabilitzada, amb les llibertats del TEMOR i de la MISERIA que consigna la Carta de l'Atlàntic.

L'OBRA PAOROSA DE FRANCO

Assassinats pels sicaris de Franco, sense judici previ: 200.000 ciutadans. Afusellats i sumariats amb dades concretes en els registres oficials: 120.000 ciutadans. Empresonats: 400.000 ciutadans. Maltractats en camps de concentració i treball: 1.000.000 de ciutadans.

Si bé en aquesta estadística, aproximada, cal fer constar que en els empresonats cal comptar-hi els qui foren procedents de camps de concentració i treballs i els qui n'eixiren per a ésser executats, que perjudicats físicament per Franco, amb la pèrdua de la seva vida o llibertat, passen de 1 milió 500.000 ciutadans.

Cal afegir-hi 200.000 exiliats: els perseguits refugiats a la muntanya o abscondits en les vil·les; i són 2.000.000 els ciutadans, qui han estat monstruosament desplaçats del seu ambient i del mitjà de guanyar-se la vida.

Afegiu-hi els sofriments físics i morals, les malalties pervingudes i les defuncions derivades dels tractes rebuts a través dels organismes repressius. Afegiu-hi els transorns ocasionats en les famílies dels directament lesionats per les crueltats del règim.

Afegiu les depauperacions, les expol·lacions, les angúnies que pateixen la generalitat dels ciutadans del país i us fareu una idea soma de l'obra de normalització d'aquest felió que detenta el Govern. Afegiu les condicions de vida del medi obrer i les vexacions de que ha estat víctima, a base de la pura farsa de les assegurances i d'altres simulacres, i entendreu perquè el demòcrata Franco no fa eleccions democràtiques.

Per això, tot reconvenint als connacionals a sumar-se als nuclis de Resistència Antifranquista, proclamem que la contundència i l'eficàcia de la lluita col·lectiva no vol dir de cap manera atiar vells antagonismes i sentiments personals de venjança, sinó disciplina, coratge i esperit de responsabilitat.

En aquest fi, el nostre grup ha anat a sumar-se a les files compactes, ardides i prometedores, plètòriques de joventut i combativitat heròica i generosa, del FRONT NACIONAL DE CATALUNYA.